

V tomto textu bych rád shrnul své myšlenky a postřehy z osmi poslechové večerů předmětu AudioCafé, který jsem ve svém 7. semestru bakalářského studia navštěvoval poprvé.

Začnu tím, že právě fakt, že jsem si předmět z různých důvodů nezapsal už dříve, mě poměrně mrzí. Formát, kdy "konzumujeme" skutečně vysílanou tvorbu a následně můžeme debatovat s jejími autory je podle mě velmi cenný a vážil jsem si zatím každého předmětu na fakultě, který to nějakým způsobem umožňoval. Vždy to vede k určitému oddechu, že všechny ty zákonitosti, které se mnohdy učíme, jsou spíše nějakou nejčastější formou, ne nutně potřebným dogmatem. A že se v praxi při dodržení určitých hranic stále dá pohybovat a zpracovávat témata různými styly.

Největším uvědoměním pro mě určitě bylo, jak různorodá dokumentární a celkově i zvuková tvorba může být. Ať už to byly lehce investigativní a více publicistické dokumenty Strom storm, Vyhnanci a To je pravda, napsala, profilovější Ona a Muž, který sází stromy, umělečtější a abstraktnější Obnažení a Alenka v říši divů, nebo poslední zápisníková Cesta zapomenutou válkou.

Má představa o dokumentu ležela před kurzem spíše někde u prvně zmíněných, pravděpodobně poznamenaná žurnalistickou školou. Jsem ovšem rád za její rozšíření. Uvědomil jsem si, že dokument může být opravdu osobní a autor v něm většinou hraje velmi důležitou roli. Vlastně může být celý jen o něm a jeho pocitech, jak to bylo v případě Obnažených a částečně i u To je pravda napsala. Zároveň ale může být také upozaděn, aby vynikly ostatní aspekty, jako tomu bylo v případě Muže, který sází stromy.

Podobně tomu bylo také u ostatních aspektů dokumentů. Využití respondentů nebo vlastní komentář, popis událostí okolo mě nebo popis událostí ve mně, použití zvuků a ticha, rychlejšího a pomalejšího tempa (nejvíce viditelného v Muži, který sází stromy). Co mě osobně překvapilo je to, že mi žádný z různých stylů a formátů nevadil, ani bych žádný nevypíchnul jako ten nejlepší či nejhodnější. Každý přístup měl své opodstatnění, které v daném kontextu dávalo smysl. Také bych řekl, že i kdyby se ve stejném tématu zvolil jiný přístup, nemuselo by to nutně být špatně, možná by to přineslo zase o něco jiný pohled, jenž by ale také fungoval. Z tohoto poznatku si odnáším, že autor nutně nemusí dlouho přemýšlet o tom, který přístup je nejhodnější, spíše je důležité se daného stylu držet a nesnažit se jej rozšiřovat o další a pokrývat kontraproduktivně více přístupů.

Pokud bych se měl vyjádřit ke kurzu jako takovému, zážitek byl určitě lepší v horní místnosti, kde bylo samozřejmě více místa, ale hlavně větší klid a méně rušivých elementů. Chápu, že se také snažíte o to, aby se tam uskutečnilo co nejvíce hodin, jen chci říct a potvrdit, že to má smysl a že je to snaha správná. =) Zároveň jsem ale velmi rád, že se kurz neodehrává někde na fakultě a místo toho v méně formálním prostředí, které myslím pomáhá lepší diskusi. Dále také věřím, že je i nadále vhodné udržet rozmanitost dokumentárních přístupů, aby i další účastníci kurzu mohli dojít k podobnému uvědomění jako já.